

Valg paa Balancen. Der er den Forskel paa disse to Balancer, at Balancen i 1919—20, som det ærede Medlem Hr. Rode vil have genoprettet, var paa 600 Mill. Kr., og den Balance, som vi vil skabe, skal ligge omkring 430 Mill. Kr. Jeg tror derfor, det er det bedste Standpunkt, vi har taget: Balancen. Thi deri ligger jo netop Kunsten. Hvis Indtægten havde været den samme i disse sidste Aaringer som i 1919—20, havde vi, som jeg tidligere har bevist, for længst haft Balance, og vi havde haft Balance hvert Aar, men just dette, at Indtægterne er faldet saa dybt, og at vi skal skaffe Balance paa et Budget, som er henimod et Par Hundrede Millioner Kroner lavere end den Gang, just dette har voldt Vanskelighederne ved det finansielle Styre i denne 3-aarige Periode, og at dette har været Forholdet ma i hvert Fald det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen indrømme er et Faktum, en Kendsgerning.

Det ærede Medlem har sammen med andre ærede Medlemmer adskillige Gange sagt, at de gamle sultede. Jeg vil meget stærkt tilbagevise dette. Lad os dog nu tage Spørgsmaalet konkret og alvorligt, saa ved det ærede Medlem jo, at det ikke er rigtigt. For det første er Forholdet det, at hvis man havde sat Alderdomsunderstøttelsen ned i Forhold til Dyrtidstillæget, som for Statens Tjenestemænd har været oppe paa 1134 Kr. og nu er 594 Kr. aarlig, vilde der have været en Nedgang i den Alderdomsunderstøttelse, de oppebar, under Forudsætning af, at de ikke fik for lidt, den Gang Dyrtidstillæget var 1134 Kr. Men en anden Ting er, at ingen af de gamle, som jeg en Gang har udtalt, gaar ned med mere end $\frac{1}{5}$ af Forskellen mellem den oppebaarne Alderdomsunderstøttelse og Aldersrenten, og jeg gad vide, om det ærede Medlem — og det gælder for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen — virkelig vil kunne give mig konkrete Eksempler paa, hvordan det nævnte Forhold ligger, og hvor mange der er Tale om i de Byer, de maatte have Kendskab til; thi disse almindelige Udtalelser, der er faldet her, er jo kun grumme lidet værd. Det faktiske er, som jeg har udtalt, at den højeste Nedgang, der i dette Aar kan være Tale om, er $\frac{1}{5}$ af Forskellen mellem det oppebaarne Beløb og Aldersrentens Beløb, og hvis man, som jeg mange Gange har gjort mig til Talsmand for, giver Enkemændene og Enkerne de 25 pCts Tillæg, vil der kun være ganske enkelte, som vil faa et meget lille Beløb

mindre end før. Hele Striden er derfor en Storm rejst i et Glas Vand.

Man kunde nu spørge: Hvad har denne Finanslovdebat bragt Klarhed over? Hvad er egentlig Resultatet af den? Den har i hvert Fald bragt Klarhed over den Forskel, der er imellem Venstre og Socialdemokratiet og det Grundlag, hvorpaa disse Partier vil føre deres Politik, og hvorpaa de vil gaa til Valg. Jeg karakteriserede det forleden Dag saaledes, at Hovedpointen i det Program, som Socialdemokraterne gaar til Valg paa, var Importregulering, Kontrolering og Konfiskering, medens Venstre derimod vilde gaa til Valg paa Fortsættelse af en Politik, der gik ud paa at sikre og vedligeholde Balancen og paa en Højde, som der var Rimelighed og Mulighed for, Befolkningen kunde bære, at man ikke paatog sig store Udgifter eller nye Udgifter uden at kunne anvise Indtægter dertil, og endvidere, at man efterhaanden drog de direkte Tilskud bort og gik over til en Udlaansvirksomhed, hvor det gjaldt Erhvervslivet. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at nu har i hvert Fald Ordføreren for det radikale Parti (Rode) erklæret her oppe fra, at de i det mindste vil bevare Restaurationsskatten og Sukker- og Chokoladeskatten — og jeg har føjet til: de andre med, som er gennemført i disse tre Aar, kort sagt Luksusskatterne. Jeg har endvidere sagt, at dette gælder ogsaa Socialdemokraterne, thi det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vil ikke staa her op og sige, at de vil stryge og sløjfe disse Skatter. Og hvorfor? Fordi de overhovedet ikke kan undvære dem. Dermed har jeg karakteriseret de to Oppositionspartiers Stilling. Det hele er altsaa løbet ud i Sandet, hele denne Kritik af, at vi har væltet store og tyngende Skatter ud over den store, brede Befolkning. Nej, Forholdet er det, at Oppositionspartierne ikke tør vove at modsætte sig disse og stryge dem. Saaledes ligger Landet. Det sidste, jeg skal sige om Valget, skal være dette, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode sagde: Hvert Parti gaar til Valg paa sit Program — det er ganske givet — og søger at faa al den Tilslutning til sit Program og sin Politik, som det overhovedet er muligt. Men jeg har føjet til: Der kommer en Dag efter Valget, hvor Arbejdets Tid er inde. Nu har jeg kort opridset den Politik, som Socialdemokraterne har ført frem som deres Hovedprogram, og Venstres Politik. Det interessante bliver da, hvor de to andre Partier vil gaa hen; der kommer den parlamentariske Basis til